

Дай, доле, нам високої води...

Ігор Римарук

Дай, доле, нам високої води —
Щоб не кортіло тихий брід шукати,
Щоб не впіймати золотої рибки
На черв'яка, що часом душу точить.

У синю прірву, доле, нас веди —
Де свище сонце, вкутане в цунамі,
Де не врятують акваланги фраз,
Де будуть тільки мускули і море,
І під нами — все. Лиш небо понад нами.

Якщо не допливем до віри в берег —
Не дай нам, доле, доброго дельфіна.
Якщо не допливем — то глянем чесно
В зіниці допотопних чорних перлів
І будем гідні лиш співати в хорі
Безмовних риб у різнобарвних вберях.

Не дай пізнати так свою вину,
Як той, що на сумного птаха схожий,
Що п'є коньяк вприкуску з валідолом
І вперто ігнорує сивину.

О як він плив! — потужно і прощально.
Глибинний гул у жилавих руках.
І радуга в солоному волоссі.
І ми — іще зі страхом в надувних
Човнах — пливли до неї, як прочани...

Не дай пізнати нам його вину.
Дай, доле, нам високої води.